

Sygn. akt V CNP 68/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi A. A.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W.

z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

w sprawie z powództwa Gminy W.

przeciwko A. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. - po rozpoznaniu apelacji obu stron - zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W., którym zasądzone od pozwanej na rzecz powódki 7 524 zł z ustawowymi odsetkami, oddalono powództwo w pozostałej części i orzeczono o kosztach procesu, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki dalszą kwotę 386,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2010 r. oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu oraz oddalił apelację powódki w pozostałej części i apelację pozwanej w całości oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, i z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest

niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06 nie publ.).

Tymczasem skarżąca poprzestała - poza uzasadnieniem niedopuszczalności skargi kasacyjnej nieosiągnięciem określonej w ustawie wartości przedmiotu zaskarżenia - na ogólnym stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i jedynie wskazaniu, bez przedstawienia stosownej analizy prawnej, że wniesienie skargi o wznowienie postępowania jest niedopuszczalne z powodu braku przesłanek z art. 401 i 403 k.p.c., a powództwa opozycyjnego - ze względu na brak przesłanek do jego wytoczenia. Okoliczności powołane przez skarżącą nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.); nie orzekł zaś o kosztach, ponieważ w wypadku odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, tak jak w wypadku odrzucenia skargi kasacyjnej, nie należy się zwrot kosztów stronie, która w odpowiedzi na skargę wniosła o jej oddalenie lub nieprzyjęcie do rozpoznania, natomiast nie podniosła zarzutu, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna być odrzucona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01 (nie publ.)).

l.n